

Живѣлъ ѿ деветъ години;
На десетата година
На голѣмъ день на Гергоувдень,
Стефанъ по двори ходѣше,
Остри ножове точеше
Дребни си сълзи ронѣше
И пакъ ги скритомъ чистѣше.

Богданчо върви съ него
За джеба му се държеше
И на татка си думаше:

— „Тате ле, тате, Стефане,
Ти защо ходишъ по двори
Остри си ножове точишъ
Да ли щѣшъ мама да колишъ“?
Стефанъ Богданчу думаше:

— „Богданчо, чедо, Богданчо,
Като ме питашъ да кажа,
Да кажа да н'те излъжа:
— Ти си отъ Бога изпратенъ
Да живѣишъ деветъ години
На десетата година
На голѣмъ день, на Гергоувдень
Служба ще да те сложа“.

Богданчо дума татка си:
— „Тате ле, тате Стефане,
Добрѣ ми свържи ржцѣтъ,
Ржцѣтъ, тате, и краката,
Да не те нѣкакъ ударя,
Голѣмъ ще грѣхъ направя!“
Стефанъ му свърза ржцѣтъ,
Ржцѣтъ още и краката,
Ножа отъ ножня извади
Да му главата отрѣжи.

Горѣ отъ Бога гласъ слѣзе:
„Стефане, добрий, Стефане,
„Тури си ножа въ ножница
„Остави Стефане, Богданча,
„Тебе те Господъ повѣрва
„Заколи, Стефане, агънце!“
Двора се пълненъ напълни